

употрѣбѣва повече въ надписи на паметници; на пр. «Юрію Венелину Одескыѣ Българы.»

Періодическыйтъ слогъ, въ противоположность на отрывистыя, състои изъ періоды, въ които сичкыѣ предложенья сѣ съединены чрезъ съюзы. Тукъ вниманіето са съсредоточава не на сѣка мысль особно, а на тѣхното стройно съединеніе въ едно цѣло, сир. на главната мысль, къмъ която са отнасятъ сичкыѣ второстепенны. Отъ туй періодическыйтъ слогъ е особно приличенъ тамъ, дѣто трѣба да са прѣдстави не разнообразіе, а сходство на предметыѣ, скупность на мыслѣѣ, които иматъ близна свръзка помежду си, като на пр. ораторскыѣ рѣчи произнесены прѣдъ събранія, въ проповѣдитѣ, въ разсужденіята и пр. Сичкыѣ почти древни литераторы Елинскы и Латинскы, писали сѣ по този слогъ. Отъ новыѣ, Германцыѣ еще имъ строго подражаватъ; а Френскыѣ писатели повече са употрѣбавали и употрѣбаватъ отрывистыя слогъ. Бюфонъ е писалъ съ гладкъ періодическый слогъ. У Русскыѣ Ломоносовъ е който най-напредъ въвелъ този слогъ по примѣра на езыцыѣ Нѣмскый и Латинскый; но по-новыѣ Русскы писатели са служатъ съ отрывистыя слогъ, и ныѣ имъ подражавамы.

* *Бѣлѣжка.* — Колкото за насъ Българыѣ, като нѣмамы еще такыѣ писатели, на които да сочатъ съ прѣстъ, неможемъ каза, че имамы и опредѣленъ слогъ: никой отъ насъ не употребява чисто една или другыя слогъ, но повечето смѣсено са служатъ и съ двата. Ето общото мнѣніе на писателыѣ за една и другыя слогъ: — Періодическыйтъ има по-много благородство и стройность, нежели отрывистыйтъ слогъ. Този послѣдній е по-лекъ, по-живъ по-ясенъ; нито единътъ обаче, нито другыйтъ трѣба да е лишенъ отъ главныѣ условія на слога, и добръ е да ги употрѣбывамы размѣсено, за да доставимъ на съчиненіето си разнообразіе (*variété*). Изобщо можемъ ре, че періодическыйтъ слогъ по-